

[Alfred Jensen.]

medens vi mente, at opførelse af 25 000 lejligheder måtte blive det absolutte minimum. Jeg ser ikke rettere, end at hvis man vil ordne de foreliggende problemer, må man have et forceret byggeri i gang, og det var bl. a. derfor, vi mente, at man burde bygge flere erstatningslejligheder end forudset i ministerens forslag. Vi mente, at der skulle fremskaffes ikke 1 500, men 3 000 erstatningslejligheder.

Nu forstår jeg på ministerens fremsættelsestale, at han er enig i, at der skal fremskaffes et sådant antal lejligheder, fordi det må være formålet med saneringsbestræbelserne, at der foregår nedrivning af gamle, udtjente boliger årlig i et sådant omfang. Så forekommer det mig imidlertid, at man ud over det, der er forudset ved andet byggeri, burde sikre, at der bliver opført 3 000 erstatningslejligheder, og det synes ikke at være tilfældet. Man må tværtimod få den opfattelse, at selv om der måske vil blive ydet lidt mere tilskud til erstatningslejligheder til dem, der kommer fra lejligheder, der ikke er tjenlige til beboelse, så må antallet af lejligheder i det hele taget gå ned; men en af forudsætningerne for, at man kan gennemføre såvel et effektivt boligtilsyn som sanering, er jo netop, at der er det rette antal lejligheder til stede. Det er forhold, som jeg synes vi har agtet for lidet på her i tinget.

Jeg vil gerne om saneringslovforslaget sige, at vi ligesom andre kan billige, at man foretager en delvis sanering og foretager den udtynding, som har været omtalt, i visse kvarterer. Når vi skal tale om sanering, er der imidlertid ikke blot tale om at blive de dårlige boliger kvit, men der kan også blive tale om byfornyelse, fornyelse af hele kvarterer i byen. Jeg går ud fra, at man også har været opmærksom på dette hensyn, for hvis man ikke har været det, er det blot en udskyldelse af visse problemers løsning, og det kan vist ingen være tjent med; men bortset fra disse bemærkninger, kan vi altså gå ind for, at man i visse kvarterer foretager en sådan delvis sanering.

Hvad erstatningsspørgsmålet angår, har jeg den opfattelse, at der også må være tale om at yde erstatning til lejere, og jeg forstår, at der er andre, der kommer til at deltage i udvalgsarbejdet, der er opmærk-

som på dette problem, og derfor regner jeg med, at det vil blive behandlet og også løst på en forsvarlig måde.

Hvad erstatningsboliger angår, står det også klart, at de, der skal rykke ud af de gamle utidssvarende lejligheder, der ofte var billige, ikke har mulighed for at flytte ind i de nye dyre lejligheder. Det har de ikke, som forholdene er nu, og det byggeri, der kommer, bliver jo endda dyrere. Formanden for De almennyttige Boligselskaber, hr. Korsgaard, gør det op til, at det kommende byggeri vil blive så meget dyrere, at en lejlighed vil komme til at koste 300 kr. mere årligt, end tilfældet er nu, og så er det ganske klart, at de, der bor i kondemnerede lejligheder, ikke har mulighed for at flytte ind i nye boliger, i nye kvarterer. Derfor er vi enig i, at man må tilstræbe, at de, der kommer fra saneringsområderne, får en mulighed for at flytte ind i gamle lejligheder, og jeg ser ikke rettere, end at hvis man skal foretage en sanering som her antydnet, bliver det nødvendigt, at man sikrer dem sådanne muligheder. Skal man det, kommer man efter vor overbevisning ikke uden om boliganvisning, og jeg vil også tro, at man ligefrem må berøve udlejerne indstillingsretten. Jeg vil mene, at det er spørgsmål, man må tage med under udvalgets behandling af de problemer, der står i forbindelse med saneringen. Jeg ser ikke rettere, end at hvis man skal have en forsvarlig løsning, må man også tage de midler i anvendelse, som jeg her har omtalt. Jeg er vel klar over, at nogle vil være utilfredse og stille sig på bagbenene, men det forekommer mig, at her er det almenvellet, det drejer sig om, og så må de særinteresser, som spekulanterne kan have, stilles i anden række.

Jeg har ved behandlingen af lejeloven givet udtryk for, at vi mener, at den gamle boligmasse bør nationaliseres. Vi har stadig væk den opfattelse, og det er klart, at når vi stiller os på dette standpunkt, kan vi ikke se med milde øjne på de bestemmelser, der findes i forslaget om, at der kan oprettes saneringslav. Jeg vil mene, at der tilstrækkeligt længe har været spekuleret i boligen, og vi kan ikke gå ind for, at de, der har tjent på udnyttelsen af lejere, skal have mulighed for at fortsætte deres spekulation, når de ejendomme, de besidder, skal ned-